

LEMNISCAAT

KRANT

zomer **IN DIT NUMMER:**

1996

nr 38

- het nieuwe boek van Frances Temple
- Het lied van de raaf
- veel over de vier elementen
- Maanmeisje: een poëtisch debuut
- woordkunstenaar Kees van Kooten

EEN KRANT VOOR SCHRIJVERS, DICHTERS, FOTOGRAFEN, TEKENAARS, VERTELLERS EN ANDERE CREATIEVELINGEN

FILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMS

KLADWERK

Lezers van Primeur en andere bladen hebben het al gelezen. *Kladwerk* wordt verfilmd en wel door Maria Pieters, de regisseuse die met de film *'De Tasjesdief'* veel bekroond is.

Het wordt een echte bioscoopfilm. Momenteel wordt er gewerkt aan het scenario, dus zal nog wel even duren voor alles rond is.

DE JONGEN DIE NIET MEER PRAATTE

Ben Sombogaart, de regisseur van de prachtige film *'Het zakmes'*, heeft een nieuwe film gemaakt: *'De jongen die niet meer*

praatte' Die film werd meteen bekroond met de *'Glazen Beer'* op het film festival in Berlijn. Deze film zal eerst te zien zijn op het Cinekid festival, begin oktober, en daarna in de bioscoop roulatie komen.

MEMO ZWIJGT

Anke de Vries schreef het boek bij de film. Het boek heet: *'Memo zwijgt'* en gaat over een koerdische jongen die, samen met zijn moeder en zusje, door zijn vader naar Nederland wordt gehaald. Memo wil helemaal niet weg en begrijpt niet dat hij naar Nederland moet. Er is immers niets aan

de hand. Ja, er is wel oorlog; de koerden worden wel vervolgd en hun dorpen platgebrand, maar in hun dorp is alles nog rustig. Als Memo in Nederland komt houdt hij op met praten. Hij zegt niets, niet thuis en niet op school. Ook niet tegen zijn beste vriendje. Waarom? Niemand weet het. Dan raakt Memo ook nog betrokken bij een kennis die ten onrechte beschuldigd wordt van moord... De rest moet je maar lezen in het boek dat eind augustus uitkomt.

KRUISTOCHT IN SPIJKERBROEK

Er wordt al ruim twee jaar ge-

werkt aan de verfilming van dit boek, waarin Monique van der Ven, Rutger Hauer en Marcello Mastroianni waarschijnlijk meespelen. Het wordt een grote bioscoop productie! Men hoopt volgend jaar met de echte opnamen te kunnen beginnen, dus nog even geduld.

THULE OP TV

De NCRV heeft serieuze belangstelling getoond voor de verfilming in 6 afleveringen van een uur, of 12 afleveringen van 30 minuten, van de *'Kinderen van moeder aarde'* - trilogie van Thea Beckman!

FILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMSFILMS

Stel je voor dat het de hele zomer pukkeweer is (of is het pukkeweer?). En stel je dan ook eens voor dat je alle Lemniscaatboeken al gelezen hebt! Die gedachte leek ons zo afschuwelijk dat wij wat leuke vakantieopdrachtjes voor jullie verzinnen hebben. Je kunt natuurlijk het slot verzinnen aan het vervolgverhaal. Je kunt een eigentijds sprookje schrijven. Maar een originele (voor)leesfoto met pakkende tekst is ook niet weg. En als dit alles je niet inspireert kun je ons gewoon een mooi gedicht of een mooi verhaal opsturen om te plaatsen in **PODIUM VOOR EIGEN WERK!**

WOORDKUNSTENAAR

Zavelgkind, saamsmeek, sensatief, geelboos, kwinksliep, desvreess, durfdrang, peuterpat, wandelwag, slunpret, pronktin, smulstees, taal-slacht, zwaids, zwijgtront, lekgek, Gaagpulp, kernheimer, ziekzeik, droefwweep, langbang, wurgzorg. Geloof het of niet, maar al deze woorden kunnen gewoon in Het Groot Dicter Der Nederlandsche Taal, want het zijn allemaal bestaande woorden. Niet bedacht door Van Dale of door neerlandici, maar uit de mouw geschud door Kees van Kooten. De VPRO-duizendpoot heeft een nogal vreemde, maar wel uiterst leuke hobby: het bedenken van nieuwe woorden die duidelijkheid verschaffen in de 'Babylonische spraakverwarring' die in Nederland heerst. En misschien kun je er nu weinig bij voorstellen, maar als je zijn boeken gelezen hebt kun je zo een aantal mensen opnoemen die last hebben van *durfdrang* of bezeten zijn van *droefwweep*. Misschien zijn jullie zonder het te beseffen al jaren besmet met *wurgzorg* of met *slunpret*. Al deze nieuwe woorden heeft Kees van Kooten verzameld onder de noemer *Modermismen*. Er zijn zo'n vier bundeltjes verschenen waarin de verhalen staan die zich afspeelen rondom de benamingjuweeltjes van onze woordgoochelaar. De meeste verhaaltjes gaan over het moderne hectische leven waarin van alles kan mis-

gaan. Een droomkeuken, een wekker-radio op sluimerstand, wijnvoorraad en je huis laten schoonhouden door een schoonmaakbedrijf, dat is onontbeerlijk in het leven anno nu. Maar de keuken-importeur gaat over de kop, de wekroep 'Keeeeeese!' heeft meer effect dan vier wekkers, de wijnvoorraad drink je voortijdig op en het bonafide schoonmaakbedrijf blijkt te bestaan uit een handige zoon die zijn oude moeder aan het werk zet. Van Kooten beschrijft al deze elende treffend en beweert er bovendien de Nederlandse taal een grote dienst mee. Dank zij hem zijn we tientallen woorden rijker. Waarschijnlijk zullen we *negatrots*, *lofwever* en *horligte* niet zo vaak gebruiken, maar het zijn stuk voor stuk schitterende woorden van een spetterende schrijver, acteur en komiek.

— Joost van Kleef

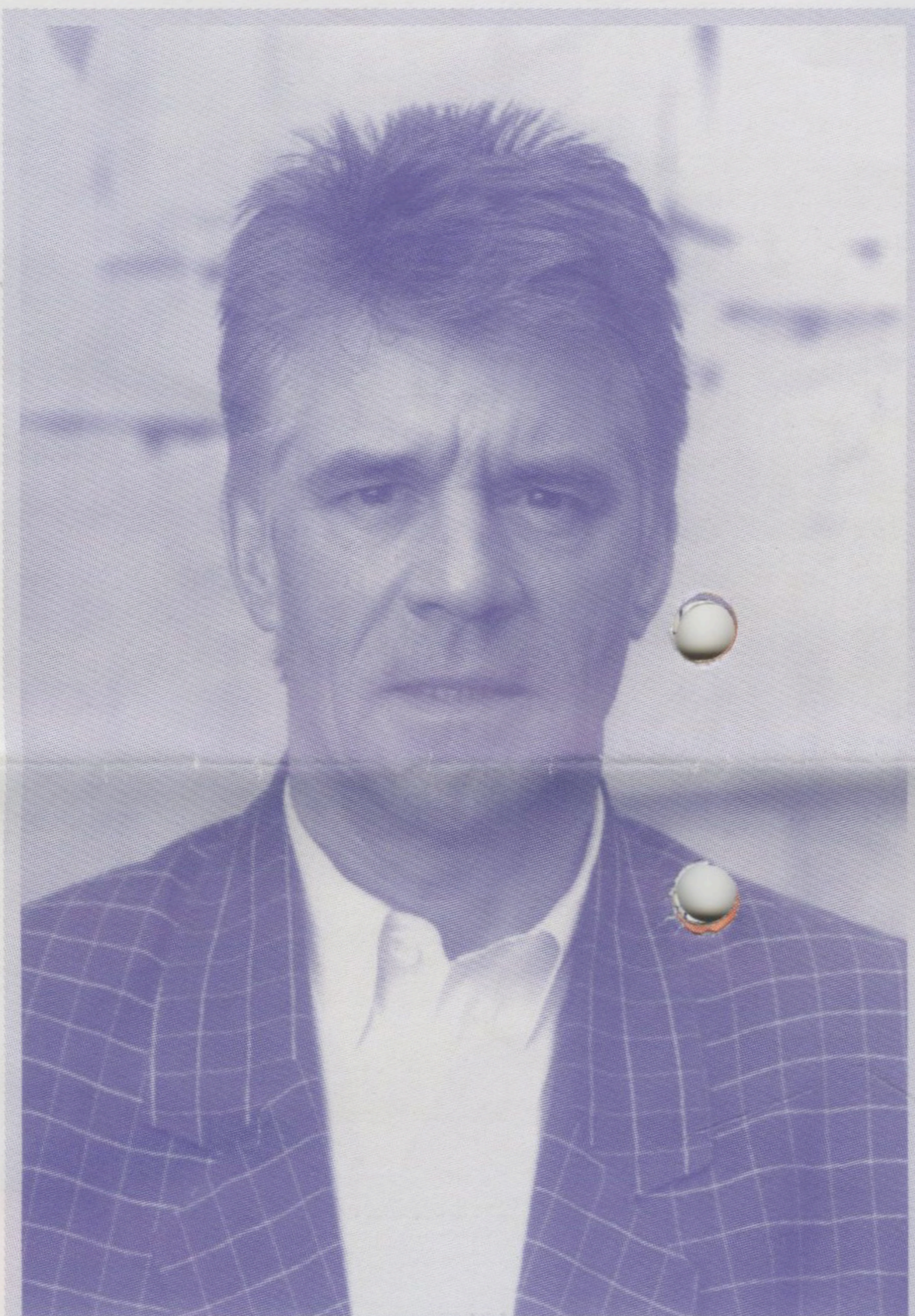

Foto: Roel Bazan

Vremde op z'n Frans

Vremde ligt zo'n twintig kilometer van Antwerpen, in de buurt van Lier. IJskoud was het die januari-dag toen ik daar een bezoek moest brengen aan de Dorpsschool; ongeveer de koudste dag van het jaar. Maar de ontvangst was zo hartelijk dat ik er meteen warm van werd. Op het plein stonden de kinderen me al op te wachten en onder luid gezang werd ik naar de klas-gebrach. Zoiets had ik alleen nog maar meegemaakt op Curaçao, waar je ook nogal eens werd toegezonden. Maar hier stonden ze allemaal in de kou! De klassen waren feestelijk versierd. Het bezoek was grondig voorbereid. In samenwerking met de bibliotheek hadden de kinderen wekenlang gelezen, de boeken besproken, liedjes gecomponeerd, toneelstukken ingestudeerd. Een bezoek aan zo'n school wordt voor de schrijver dan een feest. Er waren tekeningen, bouwsels en knipsels; je kunt het zo gek niet bedenken of het stond, hing of lag er. Er was een blauwe vrachtwagen van karton (de Blauwe Reus), opeens verscheen er een jongen met de racefiets Fausto Koppie,

dan weer werd er een schim-menspel of een toneelstuk ver-toond. Wat een creativiteit! Plotseling waren we niet meer in Vremde, maar in Brac, het dorp-je uit het boek *Medeplichtig*. Een nieuwslezer (een leerling) kondigde eerst aan op de televi-sie dat er in Brac een moord was gepleegd en dat een speciale ver-slaggever uit Vremde ter plekke was om enkele mensen te inter-viëren. Zo werden alle perso-nen uit het boek te voorschijn getoeverd tijdens dat interview. Levensrecht! Het was nauwelijks afgelopen of er klonk alweer een lied over Belledonne, kamer 16.

— Anke de Vries

Wordt het niet eens tijd voor een... BIZAR SPROOKJE?

In de komende Kinderboekenweek staan sprookjes, verhalen, sagen en legenden centraal. Dat lijkt ons een goede gelegenheid om jullie eens uit te dagen om een anders-dan-andere-sprookje te schrijven.

Kom op, doe je best!

De beste, leukste en gekste sprookjes worden geplaatst en be-loond met een Lemniscataatboek naar keuze. Schrijf je wens maar meteen op als je verhaal instuurt.

Sluitingsdatum: 1 augustus 1996.

TE OPTIMISTISCH...

We waren weer eens een beetje te optimistisch.

Zowel Anke de Vries als Simone van der Vlucht bleken wat meer tijd voor hun boeken nodig te hebben dan wij hadden gedacht. Daarom zullen de aan-gekondigde interviews pas in de volgende krant verschijnen.

EEN NIEUWE 'KLEINE BEER'

Sinds enkele dagen ligt er een prentenboek in de boekhandel met een nieuw verhaal over Kleine Beer (uit *Welterusten... Kleine Beer*). Natuurlijk zijn jullie daar te oud voor... maar toch, het ligt er, en het... (ach, zie zelf maar!)

bijzondere boeken gevraagd

Ik spaar al een poosje Kinderboekenweek-geschenken, maar aan boekenweekge-schenken van vóór 1988 kan ik haast niet komen. Nou zou ik willen vragen of iem-and deze boeken heeft. Ik wil ook wel ruilen tegen iets anders (postzegels of zo). Mijn adres is: Danielle Davidson Betje Wolfhaan 21 3906 WP V'daal

Ik ben op zoek naar het boek *Een zwerf-tocht van een trollenkind*. Het is geschre-ven door Rita Tornqvist. Heb je het nog ergens en doe je er niks meer mee, stuur het naar mij!! Ik zou het graag willen overnemen en er eventueel voor willen betalen. Mireille Pollmann Meidoornlaan 2 9746 BP Glimmen

Lemniscaten zie je overal

Nou, overal? Dat valt volgens Nienke Bos nogal tegen. Over-al zocht ze naar lemniscaten, maar ze vond er niet één! Tot ze op een keer bij haar oom en tante op bezoek was en daar een mouwophouder zag. Toen zag ze daar ineens een lemniscataat in. Dat wil zeggen: hij was er nog niet, maar in een handomdraai was-ie er wel. Gauw het fototoestel gepakt, en ziehier het resultaat! Bedankt Nienke!

DE favoriete boeken van een redactielid

IN MIJN BOEKENKAST STAAN INMIDDELS HEEL WAT FAVORIETEN, maar echte lievelingsboeken had ik vooral als kind. Toen kon ik een boek helemaal stuklezen. Er zijn jeugdboeken die ik misschien al wel twintig keer gelezen heb. Mijn voorkeur ging ook toen uit naar verhalen over gevoelens en gedachten van mensen. Echte spannende avonturen zijn minder aan mijn besteed. Liever lees ik over hoe iemand tegen de wereld aankijkt en hoe hij met de mensen in zijn omgeving omgaat. In de jeugdbibliotheek vind je deze verhalen onder de zogenaamde 'probleemboeken'. Een van de boeken die ik helemaal stukgelezen heb, is de omnibus *Onder moeders vleugels* en *Op eigen wieken* van Louise Alcott. Deze boeken spelen zich af aan het begin van deze eeuw. Ze gaan over vier zusjes uit een rijk gezin. Door de dood van hun vader is er plotseling geen geld meer en verandert heel de toekomst van de meisjes. Armoede, ziekte, jaloezie en liefdesverdriet zijn de ingrediënten van dit superouderwets meisjesboek.

Het klinkt nogal oubollig, maar het is toch wel leuk om je te verplaatsen in het leven van een jongedame aan het begin van deze eeuw. Prachtig vond ik ook alle boeken van Astrid Lindgren. Vooral *De gebroeders Leeuwenhart* maakte veel indruk op me. Dit boek gaat over Karel en Jonatan, twee broers, die na hun dood terechtkomen in Nagijala, een land waar nog geleefd wordt als in sprookjes. Het lijkt een soort hemel te zijn, want Karel, die op aarde heel ziek was, heeft hier geen pijn meer. Helaas

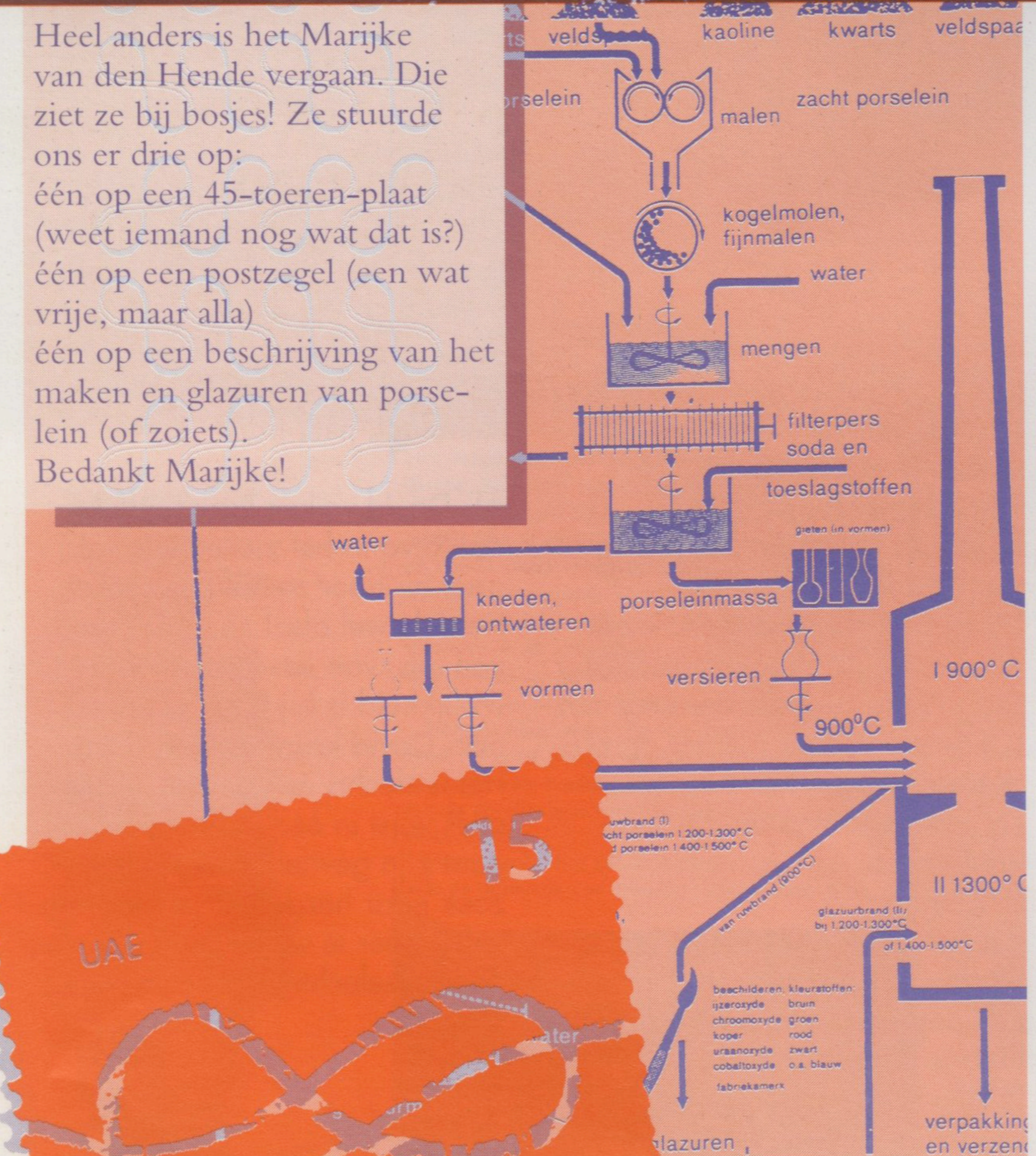
was het idee dat je na je dood in een soort tijdloos sprookje terecht-komt. Een heel ander boek is *Tien keer verliefd*. Hierin staan liefdesverhalen van schrijvers als Dolf Verroen en Imme Dros. In deze verhalen spelen de verliefdheden van steeds een middelbare scholier de hoofdrol. Heerlijke verhalen om lekker bij weg te dromen, ook al loopt het lang niet altijd goed af. Mijn moeder las mij en mijn jongere zusje elke avond voor tot ik naar de middelbare school ging. Ze las met ons dan de boeken die ze zelf als kind gelezen had. Het aller mooiste vond ik *Keteltje* van Cor Bruijn (1922). Dat heb ik daarna ook zelf nog vaak gelezen. Het gaat over Keteltje, een jongen die zo rond 1900 met zijn ouders en nog een aantal mensen in een oude schuur woont ergens in de Zaanstreek. Zijn vader drinkt en dwingt Keteltje te stelen, en zijn moeder is een stugge, verbitterde vrouw. Keteltje wil heel graag naar school om te leren lezen en schrijven, maar hij mag niet van zijn vader. Het is een heel dik boek en dat moet ook wel, want je volgt Keteltje vanaf zijn elfde totdat hij volwassen is. Tot slot mijn lievelingsboek: *Tenig tot Ina Damman* van Simon Vest-dijk. Eigenlijk behoort dit boek tot de volwassen literatuur, maar het gaat over een jongen van dertien en is juist heel herkenbaar als je zelf nog op school zit. Anton Wachter is de hoofdfiguur en zijn liefde voor Ina het onder-werp. Anton is een heel tobberige jongen die aan alles, iedereen en vooral zijn zelf twijfelt. Als lezer erger je je soms aan hem, en daar-naast is het ook lachwekkend hoe serieus hij zichzelf neemt. Toch is het een aardige, gevoelige jongen, zodat je wel meeleeft met zijn, soms zeer herkenbare, problemen. Ik vond dit boek leuk toen ik vijftien was en nu ik zesentwintig ben vind ik het nog steeds prach-tig. Elke keer als ik het lees haal ik er weer iets nieuws uit. — Anne-Marie

Vervolg verhaal

Hoe ging het verhaal ook alweer? Wij hebben de indruk dat heel wat lezers de draad inmiddels een beetje zijn kwijt-geraakt. Vandaar deze korte samenvatting.

Inge, Jerry en Onno zijn op de camping. Ze maken een avond-wandeling. Dan zien ze plotseling S.O.S.-seinen, gemaakt met een lamp. Ze gaan op onderzoek uit, vinden een leegstaand huis, maar verder niets. Ze keren terug naar de camping, maar even later is Onno weg. Inge en Jerry gaan hem zoeken. Ze vinden een doos en zien een vreemde auto...

Inge verstijfde. Het kerkhof... 'Over vijf minuten aan het begin van het weggetje,' besliste Jerry, die al bezig was zijn broek aan te trekken. 'Morgen,' zei Inge, 'we kunnen nu niet bezig blijven. Morgenochtend om negen uur. Goed,' antwoordde Jerry die al-lang blij was dat hij even kon sla-pen. Toen Inge weg was viel hij dan ook als een blok in slaap. Inge kon daarentegen de slaap niet vatten. Al het gebeurde spookte door haar hoofd en ze lag heel lang te woelen in haar slaapzak. Tegen vijf uur viel Inge toch nog in slaap. Jerry stond al op de afgesproken plaats te wachten. Inge rende naar hem toe half struikelend over een paaltje. Ondanks alle omstandigheden moest Jerry toch even lachen. — Laura van Eerten

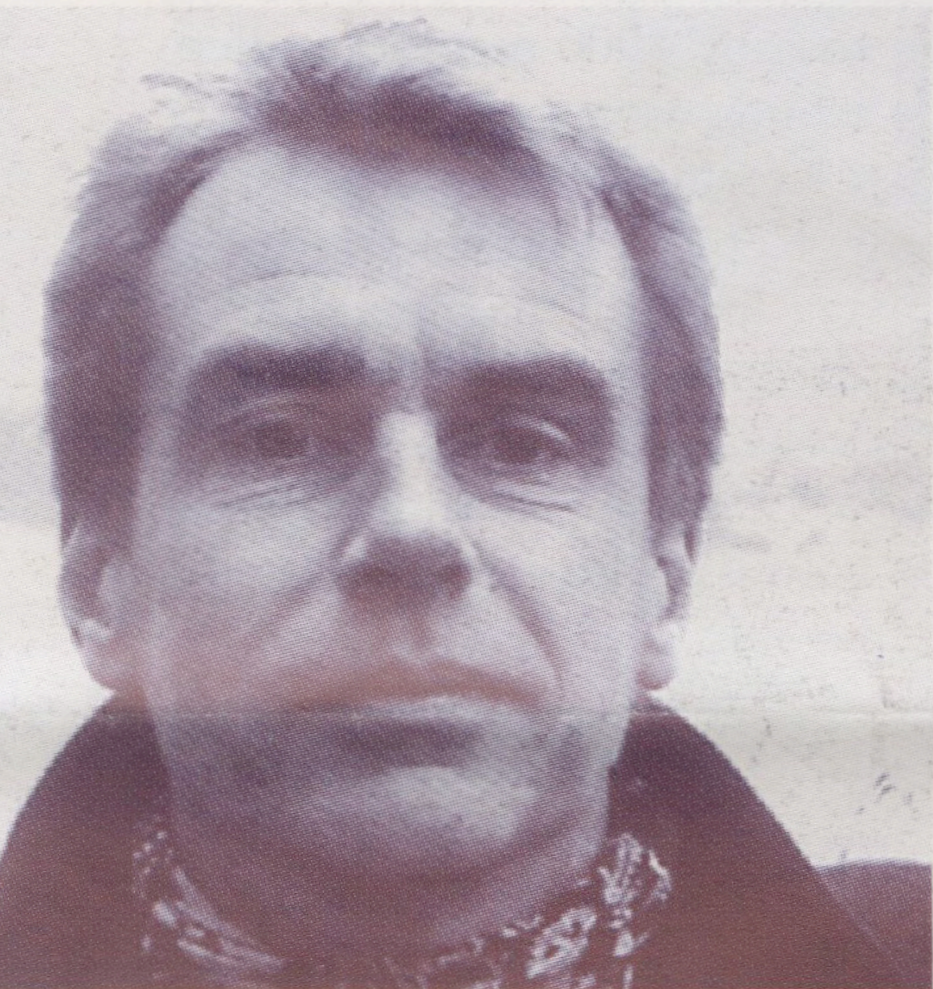

HET LIED VAN DE RAAF

PER NILSSON

Is het toeval? Is er een verband? Er zijn een heleboel puzzelstukjes die eerst allemaal op hun plaats moeten worden gelegd. Maar één puzzelstukje is verdwenen en onvindbaar.

Dit zijn de vragen, de problemen, waarvoor veertienjarige David zich gesteld ziet. David en zijn zusje Tove reizen met hun vader door Zweden om op jaarmarkten worst te verkopen. Hun leven is avontuurlijk en vrolijk, maar onregelmatig; David krijgt weleens vrij van school om zijn vader op de markt te kunnen helpen. Op zo'n markt ontmoet hij op een dag Ritva, het witste meisje dat hij ooit heeft gezien, met een zangerig Fins accent en lachende blauwe ogen. Is het toen allemaal begonnen? En dan als hij na twee weken marktlevens weer op school komt, hoort hij tot zijn verbijstering dat Linus, een vriend van hem, ploteling is overleden. Hoe?

fragment:

1.4.5.
(heel veel vragen, maar geen antwoorden)

Zodra we op de gang waren pakte ik Johan bij z'n schouder. 'Linus... hoe kan dat? Wat is er gebeurd?' 'Hij is dood,' zei Johan alleen maar. 'Maar hoe dan?' schreuwde ik, schuddend aan zijn arm. 'Hoezo dood? Hoe dan? Wat is er dan gebeurd?' Johan staarde me aan. Toen liet ik z'n arm los en hij vertelde: 'Linus is van de silo gevallen. Het is vorige week gebeurd. Ik weet verder niks. Het heeft een paar dagen in de kranten gestaan. Vandaag wordt hij begraven. Maar alleen zijn klas mag naar de kerk, tenminste, die krijgen er vrij voor.' Hij draaide zich om en liep achter de rest van de klas aan naar de kluisjes, maar ik bleef stokstijf staan. Van de silo gevallen? Wat deed hij dan op de silo? Was hij daar alleen geweest? Was het overdag of 's nachts gebeurd? Hoe? Waarom? Ik moest het weten. Maar aan wie moest ik het vragen?

De hele dag probeerde ik erachter te komen wat er was gebeurd. Ik vroeg het aan iedereen in de klas en aan een heleboel anderen, maar niemand wist meer dan wat Johan me al had verteld. Of misschien wilde niemand erover praten. Sommigen werden kwaad op me omdat ik ernaar vroeg. Wat had ik nou met Linus te maken? Ik? Ik kwam maar twee dingen te weten. Het ene was dat het in de nacht van maandag op dinsdag was gebeurd. Dezelfde nacht dat wij op die lege camping hadden gestaan. De nacht na de ontmoeting met de mooie, bleke Ritva. Terwijl ik daar in de auto lag te slapen en lichtblauwe dromen droomde, was Linus... En hij was alleen geweest daarboven. Dat was het tweede dat ik te weten kwam. Tenminste, ze dachten dat hij alleen was geweest. Ik begreep er niks van. Wat had Linus daar midden in de nacht in z'n eenje boven op de silo gedaan? Een gewone doordeweekse nacht! En als het al zo was dat hij naar boven was geklommen, dat hij daar bovenop was geweest, hoe had hij dan naar beneden kunnen vallen? De beste sporter van de hele school, de sterkste, de lenigste, de dapperste en... verdomme. Ik voelde me meer kwaad dan verdrietig. Waarom was ik boos? Maar ik moest het weten. Moest, moest, moest. Ik kon het niet echt geloven voor ik meer wist. Aan wie moest ik het vragen? Wie kon mijn vragen beantwoorden?

1.4.6.
(de silo)

Toen de school uit was, fietste ik naar de silo. De landbouwsilo aan de haven is het hoogste gebouw van de stad. Hij is minstens vijftig meter hoog. De verlichte kerstboom die er ieder jaar met kerst bovenop staat, kun je vanuit de hele stad zien. Buiten langs de grijze betonnen silo loopt een smalle metalen ladder. Sommige jongens uit de derde schepen erover op dat ze die ladder helemaal opgeklimmen zijn. Een paar jaar geleden is een jongen van negentien eraf gedonderd en doodgegaan, maar die had bovenop staan, niet op de ladder. Ik stond onder aan de silo en

keek langs de ladder omhoog. Hier had Linus dus gestaan. Hier was hij naar boven geklommen. Waarom? Linus hoefde de silo niet op te klimmen, om zijn moed te bewijzen. Zoiets zou hij nooit hoeven doen. En toch had hij het gedaan. Ik ging op m'n tenen staan, zodat ik de eerste sport van de ladder net kon aanraken. Hier had hij zich opgetrokken, hier... 'Laat onmiddellijk los, knul!' Een boze stem onderbrak mijn gedachten. Bijna beschaamd nam ik de ladder af. 'Ik wil niet meer naar beneden.' 'Laat onmiddellijk los, knul!' Een boze stem onderbrak mijn gedachten. Bijna beschaamd nam ik de ladder af. 'Ik wil niet meer naar beneden.' 'Laat onmiddellijk los, knul!' Een boze stem onderbrak mijn gedachten. Bijna beschaamd nam ik de ladder af.

een berg bloemen en kleine boeketjes op de grond. 'Iedere dag, zonder uitzondering, komen hier meisjes om bloemen neer te leggen,' zei hij, op de berg wijzend. 'Vooral meisjes...'

'Was dit de plek waar hij... neerkwam?' vroeg ik dom. De werkmans knikte. 'Het is echt verschrikkelijk. Een jonge knul die...'

'Hoe heeft het kunnen gebeuren?' onderbrak ik hem, terwijl die merkwuurlijke woede weer door me heen stroomde. 'Hoe heeft het kunnen gebeuren! Wat...?'

Ik zweeg nors. De werkmans haalde diep adem door z'n neus voor hij antwoordde: 'Hij moet gesprongen zijn. Dat is het enige dat ik kan bedenken. Hij moet het met opzet hebben gedaan. Als hij tenminste alleen was daarboven.'

'Wat? Gesprongen? Waarom zou hij...?'

'Er is zo veel ellende tegenwoordig,' zei de werkmans, terwijl hij zijn neus afveegde met de mouw van z'n overall. We stonden een poosje zwijgend naast elkaar naar de berg bloemen te kijken. Toen zuchtte de werkmans; hij liep weg zonder nog een woord te zeggen. Ik draaide me om en tuurde naar de top van de silo. Was Linus daarna toe geklommen om eraf te springen? Wilde hij expres dood? Waarom? Hij die alles had... Wat dacht hij? Wat had hij gedacht toen hij daar midden in de nacht helemaal boven stond? Wat had hij gedacht op weg naar beneden? Had je tijd om ergens aan te denken? Deed het pijn? Deed het pijn om het asfalt te raken na een vrije val van vijftig meter? Had je tijd om pijn te voelen? Of was het alleen een soort explosie: een onderdeeltje van een seconde en dan... zwart. Stilte, zwart, dood. Brr... ik begon misselijk te worden, voelde me alsof ik moest overgeven. Ik wankelde voorovergebogen terug naar mijn fiets en liep daarna langzaam, crop steunend, naar huis.

Als David weken later ontdekt dat Ritva in het ziekenhuis ligt, gaat hij haar meteen opzoeken. Het lijkt wel alsof ze in de ban is van iets, van iets kwaads. Alle vrolijkheid is bij Ritva verdwenen. David krijgt een vermoeden. Het is slechts een gevoel, maar alles wijst in één richting. Hij gaat zijn gevoel achterna om zoek naar harde feiten. Naarmate hij meer te weten komt stapelen de raadselachtige gebeurtenissen zich op.

Een prachtig, meeslepend verhaal. Je mag het niet missen!

VANNACHT OP ZEE

Frances Temple

EEN KLEIN DORPJE aan zee, ergens op Haïti je weet wel, dat land van die bootvluchtelingen. Die mensen die op allerlei wrakkige bootjes probeerden de kust van de Verenigde Staten te bereiken. Want daar had je te eten, daar kon je een toekomst opbouwen. Maar hoe zat het eigenlijk op Haïti? Waarom wilden de mensen daar niet blijven? Dat is toch zo'n mooi subtropisch eiland? Ja, mooi is het er wel, maar verder...

Vannacht op zee gaat over een paar kinderen die op Haïti woonden voordat de militaire junta daar verdreven was. Er was armoede, schrijnende armoede, en als je kritiek had op de regering moest je oppassen. Anders overkwam je wat de leraar van de school in het dorp was overkomen. Dan werd je in elkaar geslagen... of erger. De oom van Paulie, de hoofdperson, is in het geheim een boot aan het bouwen op het strand. Dat is gevaarlijk, want wie probeert te vluchten wordt gestraft. En overall zitten verkliekers. Dan komt er een journalist naar het dorp. Jean-Desir, de broer

van Paulies vriendin Karyl, vertelt hem openlijk over de toestand in Haïti. Dat komt in de krant in het buitenland. Niet veel later wordt Jean-Desir dood gevonden. De spanning stijgt. Zou het Paulie, haar oom en een paar familieleden lukken om weg te komen? Voor velen van jullie is Frances Temple geen onbekende meer. Haar eerste boek ging ook over Haïti. Haar tweede boek, *Vlucht naar niemandsland*, ging over een vlucht van Guatemala door Mexico naar de Verenigde Staten. Haar derde boek *De pelgrimsschip* vertelt over een bedevaart van Engeland naar Santiago de Compostela in Noord-Spanje. En dat in de middeleeuwen! Ook dit is weer een spannend en sfeervol boek. Het is alsof je wordt meegenomen naar Haïti: je kunt de broeierte spanning voelen.

Maanmeisje is een aangrijpend verhaal over Cindy die anorexia nervosa krijgt. Eigenlijk zou er niets aan de hand moeten zijn; Cindy is knap om te zien, sportief en populair op school. Op een gegeven moment wordt ze verliefd op Hel-

ge. Het is allemaal erg spannend, vooral als Cindy merkt dat hij haar ook leuk vindt en ze elkaar stiekem beginnen te ontmoeten. Op een dag verdwijnt Helge zonder iets te zeggen; hij vertrekt met zijn moeder naar Oslo. Cindy voelt zich verlaten en dan begint ook het nare duistere gevoel binnen in haar. Ze zit midden in de pubertijd en voelt een verandering. Ze voelt zich dik, lelijk en onbegrepen door haar ouders die zelf de nodige problemen hebben. Cindy zoekt een uitvlucht en weet maar één manier om greep te krijgen op haar leven: afvallen! Sporten en afvallen. Cindy heeft nu nog maar één doel in haar leven en dat is dun worden,

minder eten, meer sporten. Ze kan niet meer stoppen. Mensen beginnen over haar te praten en haar situatie krijgt een naam: Cindy lijdt aan anorexia nervosa. Hoe het verder met Cindy afloopt kun je het beste zelf lezen. Maanmeisje ligt vanaf deze maand in de boekhandel.

Anne-Marie Mellegers

GRIEZELIG &

Als je in juni in een Nederlandse boekhandel komt, staat alles daar in het teken van het spannende boek. Het is dan ook 'De maand van het spannende boek'. Koop je voor minimaal f 29,50 aan boeken, dan krijg je het spannende-boekenmaand-geschenk cadeau. En dat is... een spannend boek! Dit jaar is er voor het eerst in juni ook aandacht voor spannende jeugdboeken. In de boekhandel kun je voor een gulden per stuk een boekje kopen met een spannend verhaal van Rindert Kromhout. Dat verhaal heet *Het geheim van de verdwenen honden*. Achter in het boekje vind je een twintigtal bonnen waarmee je bepaalde boeken goedkoper kunt kopen.

Je krijgt vijf gulden korting per boek. Een boekje voor een piek dat honderd gulden waard is! Heb jij je bon crut gescheurd en gebruikt, dan kun je het altijd aan je vrienden of vriendinnen geven zodat ook zij hun favoriete spannende boek met korting kunnen kopen - en wellicht het spannende-boekenmaand-geschenk op de koop toe krijgen. Er is maar één probleem: er blijven nu al niet genoeg *Verdwenen honden* te zijn. Dus ga snel naar de boekhandel! Overigens krijgt iedere basisschool een boekje toegestuurd. Dus als het in de boekhandel op is, zou je je leraar Nederlands kunnen vragen of je het school-exemplaar mag gebruiken!

Hier volgt een voorproefje van het verhaal van Rindert Kromhout.

RINDERT KROMHOUT **De verdwenen honden**

Het begon pas echt toen Balthazar spoorloos verdween. Balthazar was de tekel van Robert. Elke ochtend, als het hele gezin was opgestaan, werd het dier de tuin in gestuurd om te plassen en te poepen, en vooral omdat Roberts moeder er een hekel aan had als Balthazar met zijn vieze snuit aan de spullen op de ontbijttafel zat. Meestal stond hij al binnen vijf minuten bij de keukendeur te janken. Robert keek zijn moeder dan smekend aan. 'Toe nou mam, het is zo zelig voor hem als hij niet naar binnen mag.'

'Vooruit maar weer,' zei zijn moeder altijd zuchtend, toe groot plezier van Balthazar, die meteen de keuken kwam, binnenstormde, bij Robert op schoot sprong en alles wat voor zijn snuit kwam naar binnen schrokte. Maar vanochtend kwam Balthazar niet terug. Hij was al minstens een kwartier buiten toen Robert

zich ongerust begon te maken. 'Eindelijk begint hij te snappen dat we rustig willen eten,' zei zijn moeder. 'Laat hem maar lekker een poosje in de tuin.' Tien minuten later was Balthazars klagende gejaank bij de keukendeur nog steeds niet te horen. Robert dronk zijn thee op en ging kijken wat er aan de hand was. Balthazar was nergens te vinden, niet in de tuin, niet bij de buren, niet in de schuur. Kans om verder te zoeken kreeg Robert niet, het was tijd om naar school te gaan. 'Ik zal hem straks wel binnenlaten en een standje geven,' zei zijn moeder, terwijl ze Roberts broodtrommel in zijn schoolltas stopte. 'Veel plezier op school.'

Het huis waar Robert woonde lag op de grens van een mooie wijk en een afbraakbuurt. In de mooie wijk stonden sjeke huizen met tuinen eromheen, er waren parkjes en plantsoenen. De afbraakbuurt was een buurt met sombere straten waar nog maar weinig mensen woonden. Tegen ramen en deuren van veel van de huizen waren planken gespijkerd; ze zouden binnenkort worden afgebroken. In die buurt stond Roberts school. Langzaam liep hij door een halfverlaten straat. Hij keek in portieken en onder auto's. Niets. Hij ging een hoek om. In de straat waar hij nu was stond een lange rij dorre struiken langs de huizen. Hij zocht in het

zich ongerust begon te maken. 'Eindelijk begint hij te snappen dat we rustig willen eten,' zei zijn moeder. 'Laat hem maar lekker een poosje in de tuin.' Tien minuten later was Balthazars klagende gejaank bij de keukendeur nog steeds niet te horen. Robert dronk zijn thee op en ging kijken wat er aan de hand was. Balthazar was nergens te vinden, niet in de tuin, niet bij de buren, niet in de schuur. Kans om verder te zoeken kreeg Robert niet, het was tijd om naar school te gaan. 'Ik zal hem straks wel binnenlaten en een standje geven,' zei zijn moeder, terwijl ze Roberts broodtrommel in zijn schoolltas stopte. 'Veel plezier op school.'

Het huis waar Robert woonde lag op de grens van een mooie wijk en een afbraakbuurt. In de mooie wijk stonden sjeke huizen met tuinen eromheen, er waren parkjes en plantsoenen. De afbraakbuurt was een buurt met sombere straten waar nog maar weinig mensen woonden. Tegen ramen en deuren van veel van de huizen waren planken gespijkerd; ze zouden binnenkort worden afgebroken. In die buurt stond Roberts school. Langzaam liep hij door een halfverlaten straat. Hij keek in portieken en onder auto's. Niets. Hij ging een hoek om. In de straat waar hij nu was stond een lange rij dorre struiken langs de huizen. Hij zocht in het

moeder. 'Wedden dat vanavond alles weer in orde is? Ik zal je meteen bellen als hij komt opdagen.' 'Goed dan,' zei Robert. Zonder nog iets te zeggen trok hij zijn jas aan en ging weer naar buiten. Maar hij was allesbehalve gerustgesteld. Hij dacht aan de man met de hoed en had een bang vermoeden van wat er met zijn hond gebeurd kon zijn. 'Hallo Robert, wat een haast!' Mevrouw De Graaf, de jeugdbibliothecaresse, keek glimlachend naar Robert op toen hij de bibliotheek kwam binnenstormen. 'Ze zat op haar knieën achter haar bureau in een la te rommelen, alsof ze naar iets zocht. Hij stak een hand naar haar op en liep snel door naar de leesboek, waar zijn vriendin Suus een stripboek zat te lezen. 'Je bent laat,' zei ze boos, 'ik zit al een half uur te wachten.' Suus en Robert spraken vaak 's middags af, hier in de bibliotheek. Ze hadden samen een Geheime Club en dit was de plek waar ze hun bijeenkomsten hielden. 'Hij heeft hem te pakken,' zei Robert huijgend, 'ik ben bang dat hij hem te pakken heeft.' 'Wie heeft wie te pakken?' 'Zwartoog heeft Balthazar te pakken,' Robert plofde neer op de bank naast Suus. 'Hier, moet je lezen.'

FOTOWEDSTRIJD

Het gaat fantastisch met onze fotowedstrijd! Iedere keer weer worden er prachtige, leuke en ontroerende foto's ingestuurd. Voor wie het nog niet wist: voor iedere krant kun je leuke, bizarre, verrassende lees- en voorleesfoto's insturen met een leuke tekst erbij. Het mogen foto's van kinderen zijn, maar ook van bejaarden. Dat maakt niets uit. Wij kiezen de beste uit en die plaatsen we in de krant. We willen de foto's later misschien gebruiken voor een leuke poster of zo; vandaar dat we ervan uitgaan dat je, als je instuurt, ons meteen toestemming geeft om de foto later te gebruiken.

Als je foto wordt uitgekozen krijg je een Lemniscaatboek naar keuze!

Aanvankelijk wilden we er iedere keer maar één bekronen, maar er zijn zoveel leuke inzendingen dat we er steeds een heel stelletje bekronen! Dus... ga zo door, blij insturen!

1. Een prachtige inzending van Alies Bos, met als tekst:
Mijn zusje is ondersteboven van Lemniscaatboeken!

2. Hedwig van Driel stuurde deze originele foto in, met als onderschrift:
**Bij mij thuis
-dat is me toch wat-
leest iedereen
zelfs de kat!**

3. En dan de inzending van Danaë Huijser. Zij stuurde een foto in die geen onderschrift nodig heeft!

4. Dan is er de foto van Leen De Ceukelaire, met als onderschrift:
**Al zijn we nog zo klein
lezen vinden we fijn
niet alleen, maar met z'n twee
hiep hiep hoera, wie leest
er mee.**

5. En dan een van de absolute toppers tot nu toe: de inzending van Myra van Hengstum. Een combinatie van een leesfoto en 'lemniscaten zie je overal'! Prachtig, ontroerend, romantisch... We zijn er helemaal kapot van!
Het onderschrift luidt:

**Zelfs blauwe plekken
en koude oren
kunnen mijn leeshonger
niet verstoren!**

